

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

12 septembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Toma Nadejda, Boico Victor

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Popescu Ion în numele inculpatului Zagumennîi Nicolai, prin care solicită casarea sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 20 decembrie 2016 și a deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Zagumennîi Nicolai Xxxx, născut la xxxx,
originar din xxxx, domiciliat în mun. xxxxx.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 03.03.2015 – 20.12.2016 (prima instanță);
2. 20.03.2017 – 19.04.2017 (instanța de apel);
3. 20.04.2018 – 12.09.2018 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 20 decembrie 2016, Zagumennîi Nicolai a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa de 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

Conform art. 90 Cod penal, a fost suspendată condiționat executarea pedepsei cu închisoare pe o perioadă de probațiune de 1 an.

Acțiunea civilă înaintată de Levina Evdochia a fost admisă parțial și dispusă încasarea din contul lui Zagumennîi Nicolai în beneficiul lui Levina Evdochia suma de 3000 lei cu titlu de prejudiciu material și suma de 3000 lei cu titlu de prejudiciu moral. În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

1.1. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că inculpatul Zagumennîi Nicolai pe 10 septembrie 2014, aproximativ la ora 11:00, conducând microbuzul de model „Volkswagen LT 35” cu n/î xxxxx, se deplasa pe str. Bogdan Voievod, mun. Chișinău, din direcția bd. Moscovei spre str. Florilor. În timpul deplasării, ajungând în regiunea blocului situat pe str. Bogdan Voievod 2, nu a

manifestat prudență sporită la trafic, nu a ținut cont de totalitatea factorilor ce caracterizează condițiile rutiere, nu a apreciat corect situația rutieră, prin ce a încălcat prevederile pct. 45. 1) și 2) al Regulamentului circulației rutiere, conform căruia: 1) Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră; 2) iar în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului, precum și prevederile pct. 46 lit. a) al Regulamentului circulației rutiere conform căruia: Conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza până la limita care i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă: copii, persoane de vârstă înaintată, precum și persoane cu semne evidente de invaliditate, și ca urmare, cu microbuzul pe care îl conducea a comis tamponarea pietonului de vârstă înaintată - Levina Evdochia, născută la xxxxx, care în acel moment traversa carosabilul de la stânga spre dreapta relativ deplasării unității de transport, în nemijlocita apropiere cu trecerea pentru pietoni semnalizată prin indicatoarele de informare și orientare 5.50.1 - 5.50.2 și a marcajului rutier 1.14.1.

În rezultatul accidentului rutier unitatea de transport a fost defectată tehnic, iar pietonului Levina Evdochia conform raportului de expertiză medico - legală nr.2995/D din 08 decembrie 2014 i-a fost cauzată o vătămare corporală medie sub formă de „*Fractura bazei falangei proximale degetului I piciorului stâng, fractura osului metatarsian II stâng, fractura falangei proximale degetului V piciorului stâng, endem și echimoze la nivelul ambelor articulații a genunchilor; excoriații și plăgi superficiale pe suprafața plantei piciorului stâng*”.

Prima instanță a calificat acțiunile inculpatului Zagumennîi Nicolai în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, adică încălcarea regulilor de securitate a circulației sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale.

2. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către:

2.1. Procuror, care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Zagumennîi Nicolai să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, și să-i fie stabilită o pedeapsă de 1 an închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani și admiterea acțiunii civile

înaintate de partea vătămată Levina Evdochia, cu încasarea de la inculpat în beneficiul acesteia, prejudiciul material în sumă de 9000 lei și prejudiciul moral în sumă de 20000 lei.

În argumentarea apelului, procurorul a invocat că:

- prima instanță nu a luat în considerare faptul că inculpatul nici la urmărirea penală nici pe parcursul cercetării judecătorești vina nu a recunoscut-o, se află la evidența Dispensarului Republican de Narcologie, nu a recuperat prejudiciul cauzat prin infracțiune și nu și-a cerut iertare de la partea vătămată, având un comportament brutal față de aceasta, totodată inculpatul a manifestat o lipsă de respect față de instanța de judecată, acesta nu s-a prezentat la 9 ședințe de judecată, ultimul fiind anunțat în căutare, astfel pedeapsa numită acestuia nu va duce la atingerea scopului legii penale privind corectarea și reeducarea acestuia;

- având în vedere prevederile art. 2 alin. (2), 61, 65 Cod penal, în privința inculpatului Zagumennîi Nicolai urma să-i fie aplicată o pedeapsă mai aspră, cu izolarea de societate.

2.2. Avocatul Popescu Ion în numele inculpatului Zagumennîi Nicolai, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, de achitare a inculpatului, pe motiv că în acțiunile acestuia lipsește componenta infracțiunii incriminate.

În argumentarea apelului, avocatul a invocat că:

- probele prezentate de învinuire sunt insuficiente și irelevante;

- învinuirea înaintată și starea de fapt constatată de prima instanță nu și-a găsit pe deplin confirmarea în cadrul cercetării judecătorești, iar probele administrate de către acuzatorul de stat au fost apreciate greșit, existând în cazul dat suficiente probe care stabilesc cu certitudine lipsa în acțiunile inculpatului Zagumennîi Nicolai a elementelor infracțiunii în săvârșirea căreia a fost învinuit;

- declarațiile părții vătămate Levina Evdochia nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare, deoarece acestea sunt diferite, având scopul dezvinovățirii acțiunilor sale ilegale, urmând a fi apreciate critic, deoarece aceasta a încălcat cerințele pct. 114 alin. (1), (2), art. 116 alin. (1) din Regulamentul circulației rutiere, cât și prevederile art. 245 alin. (2) Cod contravențional, fapt omis însă de către acuzatorul de stat, care greșit a concluzionat că vina inculpatului Zagumennîi Nicolai este dovedită prin procesul-verbal de cercetare la fața locului, schița accidentului rutier, certificatul privind accidentul rutier, precum și procesul-verbal despre examinarea stării tehnice a automobilului, deoarece aceste probe nu indică la vina inculpatului în comiterea accidentului rutier;

- apărarea indică că Zagumennîi Nicolai nu a încălcat prevederile Regulamentul circulației rutiere, fiind astfel arbitrară și ilegală atribuirea responsabilității pietonului în detrimentul conducătorului auto, în cazul de față nu

este constatată vinovăția și intenția lui Zagumennîi Nicolai, fiind în prezența cazului fortuit;

- instanța de judecată unilateral a examinat probele, a dat mai multă prioritate probelor prezentate de partea acuzării.

3. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2017, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința primei instanțe fără modificări.

3.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat în urma verificării circumstanțelor de fapt și de drept, cât și a argumentelor apelantului, că lipsesc careva dubii sau bănuieli care ar putea pune la îndoială vinovăția inculpatului Zagumennîi Nicolai în comiterea infracțiunii incriminate, astfel a conchis că sunt declarative argumentele inculpatului și apărătorului acestuia cu referire la faptul că învinuirea este formală și nu este confirmată prin probe.

Instanța de apel a indicat că vina inculpatului Zagumennîi Nicolai este dovedită integral prin probele administrate și cercetate conform art. 101 Cod de procedură penală, cum ar fi:

- declarațiile părții vătămate Levina Evdochia din prima instanță și din instanța de apel;

- procesul-verbal de confruntare din 23.12.2014, între bănuitul Zagumennîi Nicolai și partea vătămată Levina Evdochia, conform căruia fiecare și-a menținut declarațiile sale făcute anterior în cadrul urmăririi penale (f.d. 36-37, vol. I);

- procesul-verbal de cercetare la fața locului accidentului rutier din 10.09.2014, conform căruia pe str. Bogdan Voievod 2, mun. Chișinău, au fost fixate un șir de date obiective a accidentului rutier, cum ar fi locul comiterii accidentului, starea traseului, poziția microbuzului de model „Volkswagen LT 35” cu număr de înmatriculare „xxxxxx” după accident, precum și alte date confirmate ulterior prin declarațiile învinuitului, părții vătămate și altor materiale ale cauzei penale (f.d. 8-10, vol. I);

- tabelul fotografic, anexă la procesul-verbal de cercetare la fața locului accidentului rutier din 10.09.2014, pe str. Bogdan Voievod 2, mun. Chișinău, în care au fost fixate datele accidentului rutier (f.d. 11-17, vol. I);

- raportul de expertiză medico-legală nr. 2995/D, din 25.11.2014, conform căruia în rezultatul accidentului rutier lui Levina Evdochia i-a fost cauzată o vătămare corporală medie sub formă de fractură a bazei falangei proximale degetului I piciorului stâng, fractura osului metatarsian II stâng, fractura falangei proximale degetului V piciorului stâng, endem și echimoze la nivelul ambelor articulații a genunchilor, excoriații și plăgi superficiale pe suprafața plantei piciorului stâng (f.d. 53, vol. I);

- informația Dispensarului Republican de Narcologie din 03.11.2014, conform căruia Zagumennîi Nicolai se află la evidența medicului narcolog din anul 1993, cu diagnosticul „Alcoolism cronic” (f.d. 38, vol. I).

În continuare, instanța de apel a menționat că sunt neîntemeiate alegațiile părții apărării la capitolul încadrării juridice a acțiunilor lui Zagumennîi Nicolai, precum și pretensele dubii și lipsa de probe ce ar demonstra vina acestuia, în acest caz urmând a se reține că argumentele apelantului au un caracter declarativ, fiind aduse doar critici generale învinuirii înaintate de către organul de urmărire penală.

Totodată, instanța de apel a respins alegațiile apărătorului cu referire la faptul că declarațiile părții vătămate Levina Evdochia nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare, precum că acestea sunt diferite, instanța de apel indicând că fiind audiată atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești în prima instanță, declarații susținute de către partea vătămată în instanța de apel, rezultă că în momentul când traversa strada partea vătămată a văzut că microbuzul de pe ruta 121 staționa pentru debarcarea unor pasageri, a încercat să traverseze strada, ulterior a fost lovită de microbuz, iar ce a urmat nu-și mai amintește, trezindu-se doar la spital.

Mai mult, instanța de apel a conchis că nu poate fi admis nici argumentul apelantului precum că declarațiile părții vătămate Levina Evdochia au drept scopul dezvinovățirii acțiunilor sale ilegale, iar acestea ar urma a fi apreciate critic, deoarece ea a încălcat cerințele pct. 114 alin. (1 și 2), pct. 116 alin. (1) Regulamentul circulației rutiere, cât și prevederile art. 245 alin. (2) Cod contravențional.

În acest sens, instanța de apel a specificat că conform pct. 116 alin. (1) Regulamentul circulației rutiere, *„pietonilor li se interzice să se angajeze în traversarea drumului: nemijlocit prin fața sau spatele unui vehicul de rută oprit în stație ori a altor vehicule oprite sau staționate pe drum”*, astfel că în speță, după cum reiese din procesul-verbal de cercetare la fața locului și schița accidentului rutier din 10.09.2014, cât și din declarațiile părții vătămate Levina Evdochia, ultima a traversat strada în fața automobilului de model „Volkswagen LT 35”, cu n/î xxxxx, care transporta pasageri pe ruta 121, astfel că șoferul microbuzului, inculpatul Zagumennîi Nicolai, având obligația de bază de a staționa automobilul doar în stații, a staționat pentru debarcarea pasagerilor într-un loc interzis, prin urmare instanța de apel a concluzionat că faptul dat nu constituie un temei de a considera vinovăția părții vătămate Levina Evdochia în încălcarea dată.

Cu referire la încălcarea prevederilor pct. 114 alin. (1), (2) din Regulamentul circulației rutiere de către partea vătămată, invocată de partea apărării, instanța de apel a notat că din procesul-verbal de cercetare la fața locului accidentului rutier, cât și din alte acte ale acțiunilor procesuale, se constată că în sectorul unde partea

vătămată Levina Evdochia traversa strada, nu era amplasată o trecere pentru pietoni, iar din declarațiile acesteia rezultă că ultima văzând microbuzul care staționa a început să traverseze strada, iar la un moment neașteptat, dânsa a fost tamponată.

La acest aspect, instanța de apel a indicat că încălcarea nemijlocită a prevederilor Regulamentului circulației rutiere, corect a fost constatată în acțiunile lui Zagumennîi Nicolai, având în vedere că anume acesta în calitate de șofer avea obligația de bază de a respecta prevederile pct. 45 alin. (1) și (2) din Regulamentul circulației rutiere. Astfel, instanța de apel a concluzionat că încălcarea rigorilor vizate a și dus la imprudența manifestată de către inculpatul Zagumennîi Nicolai, ce au dus la tamponarea pietonului Levina Evdochia, urmări ce au survenit ca rezultat al omisiunii de a lua în considerare starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția și dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, or, din declarațiile inculpatului reiese că în momentul când s-a întors să transmită banii unui pasager, partea vătămată Levina Evdochia era deja în fața automobilului, iar dânsul nu a reușit să frâneze.

Cu referire la pedeapsa stabilită, instanța de apel a constatat că concluzia primei instanțe este întemeiată din punct de vedere al principiilor și criteriilor stabilirii pedepsei penale, astfel că nici alegațiile procurorului nu pot constitui temei pentru aplicarea față de inculpat a unei pedepse privative de libertate așa cum a pledat ultimul.

Astfel, instanța de apel a conchis că este justă și legală concluzia primei instanțe privind aplicarea față de inculpat a unei pedepse sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe o perioadă de probațiune, având în vedere circumstanțele speței, prin urmare instanța de apel a considerat că față de inculpatul Zagumennîi Nicolai, echitabil a fost aplicată sancțiunea penală neprivativă de libertate, aceasta fiind corespunzătoare faptei comise, dar și având în vedere scopul legii penale, care indică asupra corectării și reeducării inculpatului în vederea neadmiterii pe viitor a careva încălcări a ordinii de drept. Totodată, instanța de apel a reținut, ținând cont de faptul că pedeapsa penală are drept scop reeducarea condamnatului, aceasta din urmă nicidecum nu trebuie să creeze careva suferințe fizice și psihice persoanelor trase la răspundere penală, pedeapsa aplicată inculpatului va avea un efect pozitiv asupra conștientizării de către inculpat a pericolului social al acțiunilor comise.

Instanța de apel a respins ca neîntemeiată și solicitarea procurorului de a fi admisă acțiunea civilă, deoarece acțiunea civilă a fost înaintată de partea vătămată cu divergențe ce nu au fost înlăturate de aceasta, iar prima instanță just a conchis că partea vătămată nu a probat integral prejudiciul material cauzat prin infracțiune,

or conform materialelor cauzei s-au adeverit doar parțial cheltuielile de tratament în sumă de 3000 lei, dar nu în mărimea solicitată de către partea vătămată.

În acest context, instanța de apel a considerat că este corectă și legală și concluzia primei instanțe la capitolul încasării prejudiciului moral în sumă de 3000 lei, astfel că suma dată este pe deplin justificată, iar cuantumul solicitat de apelant de 20 000 lei în calitate de prejudiciu moral este nejustificat și exagerat, dar și unul neproportional suferințelor psihice suportate drept urmare a accidentului rutier, având în vedere și posibilitățile materiale reale ale inculpatului, care are o pensie de 1000 lei, iar condamnarea lui Zagumennîi Nicolai urmează să constituie o recompensă pentru partea vătămată Levina Evdochia.

4. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Popescu Ion în numele inculpatului Zagumennîi Nicolai, care indică temeiurile pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, încălcarea art. 6 alin. (1), 13 CEDO, art. 20 din Constituția Republicii Moldova și solicită casarea sentinței primei instanțe și a deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului, recurentul invocă că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței ;

- în acțiunile inculpatului nu au fost întrunite elementele infracțiunii;

- faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită;

- probele cercetate în prima instanță nu confirmă învinuirea adusă inculpatului, însă diametral opus confirmă nevinovăția inculpatului;

- la baza sentinței de condamnare au fost puse declarațiile părții vătămate Levina Evdochia, care nu pot fi luate în considerare că ar demonstra vinovăția inculpatului, deoarece sunt diferite și nu sunt permanente, fiind depuse cu scopul de a dezvinovăți acțiunile ilegale a părții vătămate, prin urmare trebuie să fie apreciate critic;

- învinuirea înaintată și starea de fapt și de drept constatată de instanțe nu și-a găsit pe deplin confirmarea în cadrul cercetării judecătorești, iar probele administrate au fost apreciate greșit;

- este cert că pietonul Levina Evdochia nu numai că a încălcat regulamentul circulației rutiere, încălcând astfel pct. 114 alin. (1), (2), pct. 116 alin. (1) al Regulamentului circulației rutiere, cât și art. 245 alin. (2) Cod contravențional, traversând în loc neautorizat de marcajul rutier 1.14, sau careva indicatoare de

avertizare sau informare privind trecerea de pietoni, cu atât mai mult în timpul traversării a manifestat neglijență și nu a acordat atenția sporită traversării;

- inculpatul nu a încălcat regulile circulației rutiere, iar partea vătămată nu s-a angajat regulamentar la trecerea carosabilului, în speță fiind prezentă o faptă săvârșită fără vinovăție, și anume un caz fortuit;

- instanța de apel, atât la judecarea cauzei, cât și în textul deciziei s-a limitat exclusiv la redarea argumentelor invocate în sentință, fără a se expune relevant în privința motivelor indicate în apărare, și nu a apreciat corect circumstanțele de fapt la încadrarea juridică corectă a faptelor, fără a evalua concret motivele invocate de apelant și fără a analiza probele care conduc la aflarea adevărului în cauză, în special fără a înlătura criticile inculpatului, contrar art. 419 Cod de procedură penală;

- instanța de apel, nu a apreciat fiecare probă separat, nu s-a expus în mod convingător de ce respinge probele prezentate de inculpat, dar s-a expus în mod general. Acest fapt denotă imparțialitatea judecătorului și manifestarea lui în favoarea acuzării în detrimentul apărării, prin ce instanța a încălcat principiul contradictorialității în procesul penal;

- instanța de apel motivând decizia de condamnare a inculpatului Zagumennîi Nicolai a făcut trimitere la un șir de probe, fără a le da citirii și a le verifica în ședința de judecată a instanței de apel;

- instanța de apel nu a efectuat o verificare suplimentară și nemijlocită a ansamblului probator administrat în cauză, ci s-a limitat doar la fraze de ordin general;

- nepronunțarea asupra motivelor invocate, echivalează cu nesoluționarea fondului apelului declarat;

- condamnarea inculpatului Zagumennîi Nicolai este întemeiată doar pe presupuneri;

- constatarea de fapte ce nu corespund realității, denaturate vădit la adoptarea hotărârii de către instanțele de fond și de apel, urmează a fi apreciate ca erori grave de fapt și de drept;

- nepronunțarea asupra erorii comise de instanțe, este o eroare de drept comisă la judecarea cauzei, este un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente și a afectat hotărârea atacată, astfel nu s-a respectat dreptul la un proces echitabil, care este garantat de articolul 6 paragraful 1 din Convenția pentru Apărarea Dreptului Omului și Libertăților Fundamentale, precum și art. 13 CEDO, art. 20 din Constituția Republicii Moldova.

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care pledează pentru inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, motivând că instanțele

inferioare, rejudecând cauza, just au constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei, și corespunzător au încadrat acțiunile făptuitorului, s-au pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate și probelor administrate pe caz, și instanța de apel a apreciat fiecare probă prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

Totodată, indică că din conținutul recursului se evidențiază că recurentul și-a motivat contestația prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele de reapreciere a materialului probator nu se conțin în temeiurile de recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

În speță, se reține că recurentul invocă prezența temeiurilor de recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, și anume cazurile când: *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii care a fost expus neclar, și că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită”*.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de recurent și motivele specificate în susținerea acestora, nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, din următoarele considerente.

Prin urmare, în privința temeiului de recurs invocat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, sub aspectele menționate supra,

Colegiul penal constată că nu și-a găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, nefiind identificate careva circumstanțe care ar justifica incidența temeiului invocat, dat fiind faptul că, instanța de apel, la judecarea apelului și adoptarea deciziei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, s-a expus detaliat și argumentat asupra motivelor relevante invocate, fiind redată clar motivele pe care se întemeiază soluția instanței de apel, în baza cumulului de probe, cercetate, verificate și apreciate just prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, soluția instanței nefiind afectată de o eroare de fapt sau de drept, motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul hotărârii, care este exclus clar, iar de către instanța de recurs ordinar nu sunt identificate temeiuri justificative de a interveni în decizia instanței de apel sub aspectele invocate de recurent.

La fel, ce ține de argumentele recurentului descrise la pct. 4, prin care acesta își manifestă dezacordul cu aprecierea probelor de către instanța de apel, și anume în parte a declarațiilor părții vătămate Levina Evdochia, Colegiul penal reține că nu pot fi acceptate, din considerentul că aceste alegații nu constituie temeiuri de recurs, reprezentând doar opinia subiectivă a recurentului care consideră că probele cercetate nu confirmă învinuirea adusă inculpatului, or, conform prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept esențiale comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, instanța de recurs ordinar nu consideră necesar de a da o nouă apreciere probelor administrate la speța dată, ce este de competența exclusivă a primei instanțe și a instanței de apel, iar instanța de recurs ca instanță ierarhic superioară, examinează cauza doar sub aspectul prezenței erorilor de drept comise de prima instanță și cea de apel la judecarea cauzei, ce în speță nu au fost identificate.

Mai mult, din conținutul recursului ordinar declarat rezultă că recurentul face o proprie apreciere a probelor în temeiul cărora instanța de apel și-a întemeiat soluția, argumentându-și astfel propria versiune privind circumstanțele cauzei, invocând că nu este demonstrată vinovăția inculpatului și că condamnarea acestuia este întemeiată pe presupuneri, iar instanța de recurs ordinar la acest capitol invocă că nu poate fi acceptată această versiune, or contravine constatările instanței de apel în prezenta speță, întemeiate just pe cumulul de probe descris, verificat și apreciat de instanța de apel în decizia sa prin prisma art. 101 Cod de procedură penală (f.d. 206-208, vol. I)

Totodată, ce ține de alegațiile recurentului, precum că inculpatul Zagumennîi Nicolai nu este vinovat de producerea accidentului rutier, dar vinovată este partea

vătămată, care s-a angajat neregulamentar la traversarea carosabilului, Colegiul penal conchide că este neîntemeiat și consideră corectă argumentarea instanței de apel în acest aspect, bazată pe probele verificate în prezenta cauză penală, inclusiv și pe declarațiile inculpatului Zagumennîi Nicolai, anume că inculpatul Zagumennîi Nicolai contrar prevederilor pct. 45 alin. (1), (2), 46 lit. a) Regulamentului circulației rutiere, în timp ce conducea mijlocul de transport, deși inițial a văzut partea vătămată ce se afla la marginea carosabilului, acesta deși avea obligația să manifeste dexteritatea și prudență sporită la conducerea mijlocului de transport, s-a întors să transmită banii unui pasager, iar când a revenit în poziția inițială, cu fața în direcția în care se deplasa automobilul, partea vătămată era deja în fața automobilului, fără a mai avea posibilitatea de a evita impactul, a tamponat-o pe partea vătămată.

Mai mult, Colegiul penal invocă că chiar în ipoteza angajării părții vătămate în traversarea neregulamentară a carosabilului, acest fapt nu exclude răspunderea penală a inculpatului Zagumennîi Nicolai, pentru acțiunile și inacțiunile sale ce au dus la producerea accidentului rutier.

În acest sens, se indică că conducătorul mijlocului de transport are obligația de a respecta cerințele Regulamentului circulației rutiere și de a nu întreprinde careva acțiuni în timpul conducerii mijlocului de transport (în speță momentul când șoferul s-a întors să transmită banii pasagerului), care i-ar distrage sau reduce atenția, prudența și dexteritatea pe care acesta trebuie să o manifeste și care l-ar împiedica să întreprindă toate acțiunile posibile (ocolire, reducere de viteză, frânare, oprire etc.) pentru a evita orice situații care ar provoca eventuale accidente rutiere, ce evident nu a fost respectat de către inculpatul Zagumennîi Nicolai în speța dată.

Cu referire la criticile recurentului, precum că „*instanța de apel motivând decizia de condamnare, a făcut trimitere la un șir de probe, fără a le da citirii și a le verifica în ședința de judecată a instanței de apel și că instanța de apel nu a efectuat o verificare suplimentară și nemijlocită a probelor administrate, dar s-a limitat la fraze de ordin general*”, Colegiul penal conchide că este declarativ și că contravine materialelor cauzei, or după cum rezultă din conținutul deciziei instanței de apel (f.d. 207-208, vol. I), instanța de apel și-a întemeiat concluziile pe probele verificate în ședința instanței de apel prin citire, fapt ce a fost consemnat în procesul-verbal al ședinței de judecată din instanța de apel (f.d. 199, vol. I).

Cât privește argumentul recurentului că în prezenta speță, nepronunțarea asupra erorii comise de instanțe, constituie un viciu fundamental ce a afectat hotărârea atacată, prin ce nu au fost respectate art. 6, 13 CEDO și art. 20 din Constituția Republicii Moldova, Colegiul penal constată că nu poate fi acceptat, or coraportând această alegație, la conținutul sentinței primei instanțe, a deciziei

instanței de apel și a materialelor cauzei penale, se reține cu certitudine, că în prezenta speță au fost respectate toate garanțiile unui proces echitabil, instanțele de judecată examinând și pronunțându-se detaliat asupra tuturor chestiunilor esențiale supuse atenției lor, fără a admite încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale a inculpatului, după cum invocă recurentul.

Totodată, cât privește temeiurile de recurs invocate de recurent, prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 8), 12) Cod de procedură penală, ce stipulează cazurile când nu au fost întrunite elementele infracțiunii și faptei săvârșite nu i s-a dat o încadrare juridică greșită, Colegiul penal atestă că instanța de apel s-a expus argumentat și detaliat asupra acestor aspecte invocate și în recurs, motivare care în virtutea corectitudinii ei și pentru a evita repetări inutile, se acceptă și se însușește de instanța de recurs ordinar fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

7. În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârile atacate sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de instanța de apel, este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Popescu Ion în numele inculpatului Zagumennîi Nicolai, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Zagumennîi Nicolai Xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată pe **11 octombrie 2018**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Boico Victor